

FÜNYYE

Tarık ÇELİK

Uyandığında odanın cılız bir ışıkla aydınlandığını gördü. Gece; kötürüm, gri bir sabah doğurmuştu. Yorganı üzerinden atıp yataktan kalktı. Üşüdü. Evin içi buz gibiydi. Odada acımsı bir hava vardı. Uyku kokuyordu içerisi. Camı açtı.

Banyoda elini yüzünü yıkarken “üç saniye...” diye geçirdi içinden. Kabus dolu, yorucu bir gece geçirmişti. Gözlerini açtığı anda zihni bomboştu. Nerede olduğunu bilememişti ama üç saniye, üç saniye sonra bilinci yerine gelmiş ve dün Kızılay’da yaşanan bombalı terör saldırısını, o korkunç patlamayı hatırlamıştı.

Elleri cebinde, havanın karardığı vakit, Kızılay’ın ışıklı caddelerinde dolanıyordu. Biraz önce bir kafede limonata içmiş, çıkarken bir dostuna rastlamış, ayaküstü muhabbet etmişti. Sonra kalabalığın içindeydi. Yürüyordu. Akşam serinliği vücudunun her hücresine dolmuştu. Hem ayıktı hem de ona güç veren bir esriğin içindeydi. Bir ara saatine bakacak olmuştı, bakamadı. Kulakları çınlayıverdi. Gökyüzü birden aydınlanıvermişti. Havai fişek gibi... Kalabalığın üzerine alev yağmuru yağıyordu. Sonrası pek hızlı cereyan etti. Çılgınlık, siren sesleri, kaçışmalar... Cadde boyu uzanan dükkan camlarından, yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkların yansımalarını hatırladı.

Buz gibi soğuk suyu bir kez daha çarpıp yüzüne, çıktı banyodan. Ölen onlarca insanın ardından, hayattaydı. Anlamsız geldi ona. Elli metre fark ile yaşama tutunmak... Bilemedi, kavrayamadı.

Odasına geçip geceliğini çıkarttı. Üstüne kırışık, gri-siyah kareli bir gömlek; altına toprak rengi keten bir pantolon giydi. Şöyle bir bakındı oda-

sına, pek dağınıktı. O sıra birkaç gün önce dolabına yapıştırdığı Cem Karaca posterinin yere düştüğünü fark etti. Kaldırıp masanın üzerine koydu.

Gözü bir aralık aynaya ilişti. Saçları karmakarışık. Göz altları torbalaşmış, rengi çürümüştü. Okkalı, büyük bir burnu vardı. Bunun yanı sıra kulakları küçüktü. Boynu omuzlarından hep biraz ileride, kamburlaşmış, orta boylu, zayıf, on dokuz yaşında, üniversite okuyan bir oğlandı bu.

Yüzünü kül gibi örten, arpa uzunluğundaki sakallarını avuçlayıp çıktı odadan. Mutfağa girdi. Ocağı ateşleyip dünden kalma çayı ısıttı. Bir parça ekmeğe reçel sürdü. Bir ısırdıktan sonrasını getiremedi. Hep böyle olurdu. Sabahları pek bir şey yiyemezdi. Bir sigarayla birlikte bayat çayını içti o da.

Günlerden pazar olduğu için dersi yoktu. Yalnız ev sahibine uğrayıp kirayı ödemesi gerekiyordu. Pencereden dışarıya baktı. Hava kapalıydı. Üzerine ince bir yağmurluk geçirip sokağa çıktı.

Ev sahibiyle aynı semtte oturuyordu. Birkaç sokak yürüdüktan sonra varmıştı bile oraya.

Dış duvarları yeni tadilattan çıkmış, cırtlak sarı renk bir apartmanın önündeydi. İçeri girip katları çıkmaya başladı. Yakıcı bir koku vardı. Merdiven korkulukları yeni cilalanmış, koridor duvarları yaldızlı boyayla boyanmıştı.

Üçüncü kata geldiğinde koyu kahverengi, küflü bir kapının ağzında durdu ve zili çaldı. Bir hareket olmadı. Birkez daha çaldı zili. Bu sefer biraz daha bekledi ve kapı şakırdayıp açıldı:

“Hoş geldin Oğuz.” dedi adam. “Gel, gir içeri.”

İçeri girdi Oğuz. Arkasında adamla birlikte karanlık antreyi geçip ufak bir odaya girdi. Yüzüne ağır bir hava çarptı. Berbat bir koku vardı burada. Halının üzerinde birkaç adım attı. Ayağının altında ezilen kırıntıları hissetti. İçeride tuhaf olmuştu. Gözleriyle etrafı aradı, terlik yoktu. Kendisini pencerenin kenarında duran tekli koltuğa atıverdi.

“Nasılsınız, Orhan Amca?” diye sordu.

Karanlık, duvarları sararmış, tavanı alçak, boğuk bir odaydı burası. Pencerenin önünde yüzü eskimış bir kanepede, onun iki yanında iki koltuk vardı. Koltukların karşısında ufak bir dolap, dolabın üzerinde televizyon... Televizyonun sağına düşen, odanın köşesinde kare biçimli bir masa, masanın etrafında iskeletleri gevşemiş üç tahta sandalye duruyordu -muhtemelen daha önce birisi çatlayıp kırılıvermiş-.

“İyiyim evladım, iyiyim” deyip masaya oturdu Orhan.

İştahla yemek yiyiyordu. Masanın üzeri gazete kâğıtlarıyla örtülmüştü. Gazetenin üzerinde peynir, zeytin, reçel tabakları, haşlanmış yumurta kabukları vardı.

“Gelsene, bir şeyler atıştır.” Dedi Orhan.

“Teşekkür ederim.” dedi Oğuz. “evden çıkmadan önce yedim ben.”

Yine de kalkıp masaya oturdu. Arka cebinden bir zarf çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

“Kusura bakma Orhan Amca, bu ay geçikti biraz” dedi.

“Yok canım.” dedi Orhan, “acelesi yoktu.”

Yumurtadan nemlenen parmaklarıyla zarfı kaptı. Yüzünde daima çirkin bir tebessüm vardı bu adamın. Altmış yedi yaşındaydı. Kocaman kulakları, kancalı, eğri bir burnu vardı. Gargamel'e benziyordu. Ortası dökülmüş yağlı saçları taranmıştı. Kırıksıklıklarla dolu yüzü çırılçiplak, tıraşlıydı. İstisnasız her sabah tıraş olurdu ve bu alışkanlığından övünerek söz ederdi: “İnsan kendisine her zaman bakmalı canım.” derdi.

Ağzına tıktığı lokmalarla yanakları kabarmıştı Orhan'ın. Şapırtarak yiyiyor, hızlı hızlı yutkunmaya çalışıyordu. Zaman zaman salyası akıyor, yapış yapış elleriyle zeytin tabağına uzanıyordu.

Yüzü ekşidi Oğuz'un. Midesi bulandı. Cebinden çakmağını, sigara paketini çıkarıp masanın üzerine bıraktı. “İzinle Orhan Amca” diyerek bir sigara yaktı.

Zeytin çekirdeklerinin altındaki gazetede dünkü patlamayla ilgili haber görsellerini fark etti. Yaralılar ambulansa taşınıyordu. “37 ölü.” diyordu, “bu sayı artabilir...”

“Dün” dedi Oğuz, “ben de oradaydım Orhan Amca. Felaketti!”

“Öyle ya. Yazık!” dedi Orhan. “Körolasıcılar! Geçen hafta da aynı filmi koymuşlardı.” Dikkati televizyondaydı. Bir western filmi oynuyordu.

“Üstelik” dedi Oğuz, “Ankara'nın kalbinde, bir ay içerisinde ikinci oluyor bu!”

“Olur!” dedi Orhan. “Ahir zaman, çivisi çıkmış dünyanın. Pis şeytanlar!”

Masada duran yağlı bardağa uzandı. Sürahiden su doldurup bir solukta içti. “Yahu.” dedi “bir hafta oluyor hâlâ alışamadım şu takma dişlere. Gü-

lenler oldu, ‘bu yaştan sonra...’ diyenler. Asıl bu yaştan sonra lazım be. Bak, nasıl da doyurdum karnımı!”

Korkunç bir kahkaha patlattı adam. Ağzından tükürükler saçıldı. Dişlerinin arasına sıkışmış yemek artıklarını gördü Oğuz. Ürperdi. Kalktı masadan. Kapıya doğru yürüdü.

“Güvenlik güçleri uyarıyor, olası bir patlamaya karşın kalabalık yerlere, Kızılay’a çıkmayın. Dikkat edin.”

“Eh” dedi Orhan, “ne işim var benim evladım Kızılay’da. Bir şeycikler olmaz, Pursaklar uzak oralara...” Gözü hâlâ televizyondaydı. Çok ötelerden cevap vermişti sanki adam.

Duraksadı bir an Oğuz.

“Aslında pek de uzak sayılmaz Orhan Amca” dedi. “Otobüse bindiğinde, trafik yoksa eğer yarım saate varıyorsun oraya.”

Bu sefer tek başına geçti karanlık antreden. Kendi çekti dış kapıyı. Hızla indi merdivenlerden. Katlardaki yakıcı havayı duyumsadı.

Sokağa çıktıktan sonra bir müddet koştu. Sonra adımları yavaşladı. Yağmur atıştırmaya başlamıştı. Önce hafif hafif, sonra çivilemesine. Hafiflemişti sanki Oğuz. Yeniden nefes alıyordu. Kendini iyi hissetti. Birden cebini yokladı. Sigara paketini masanın üzerinde unutmuştu. Umursamadı. Yürümeye devam etti.